

Bytí jako „abstrakce“?

Když mluvíme (resp. uvažujeme) o „bytí“, musíme vždycky přesně a vědomě mýnit buď bytí určitého (pravého) jsoucná nebo „bytí obecně“, tj. to, co je všem (navzájem jinak odlišným) „bytím“ jednotlivých (pravých) jsoucn společné. Jak můžeme od bytí konkrétního, individuálního jsoucná myšlenkově dospět k „bytí vůbec“, které není a nemůže být bytím žádného konkrétního, jednotlivého jsoucná? Dává to vůbec smysl, mluvit a uvažovat o „bytí“, které se takto pokoušíme oddělit od kteréhokoli konkrétního jsoucná? Můžeme vůbec ještě něco mýnit jako „bytí“, když jsme je takto zbavili jeho spjatosti s kterýmkoli (pravým) jsoucnem? Tak jako nemůžeme žádné (pravé) jsoucnó zbavit jeho „jsoucnosti“, a jako nemůžeme uvažovat o „jsoucnosti“ bez jakéhokoli vztahu k jakémukoli (pravému) jsoucnu (a tudíž ani k „jsoucnu obecně“), nemůžeme ze stejných důvodů mluvit ani uvažovat o „bytí“ v tak abstraktním smyslu, že jsme je oddělili od jakéhokoli „pravého“ jsoucná (počítajíc v to i „jsoucnó obecně“). Je tomu tak podobně jako v případě „života“ (ve smyslu „živoucnosti“, „oživenosti“). Ani o životě nemůžeme mluvit ani uvažovat „abstraktně“, tj. zcela odděleně od jakéhokoli živého tvora, jakékoli živé bytosti. „Život“, který by nebyl životem žádné živé bytosti, přestává být životem; a podobně „bytí“, které by nebylo bytím žádného jsoucná, přestává být „bytím“.

(Písek, 090301-3.)